

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/203/2022
Identifikačné číslo spisu: 1616205026
Dátum vydania rozhodnutia: 29.11.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Erika Šobichová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:1616205026.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu J.H. X., narodeného XX. T. XXXX, P. T.H. XXX, zastúpeného HHB advokátska kancelária s.r.o., Martin, Andreja Kmeťa 576/13, IČO: 52 274 896, proti žalovanému SCHNELLECKE SLOVAKIA s.r.o., so sídlom Westpoint Logistics Park, Hala DC6b 1137, Lozorno, IČO: 35 768 908, zastúpenému Hriadel & Heger, Advokátska kancelária s.r.o., Bratislava, Odborárska 21, IČO: 51 643 359, za účasti intervenienta na strane žalovaného: Sociálna poisťovňa, Bratislava, Ul. 29. augusta 8-10, zastúpenému advokátkou JUDr. Dagmar Kubovičovou, Bratislava, Nám. Biely Kríž 3, o určenie, že ide o pracovný úraz, vedenom na Okresnom súde Malacky pod sp. zn. 5Cpr/2/2016, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. júna 2022 č.k. 8CoPr/4/2022 - 314, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 28. júna 2022 č.k. 8CoPr/4/2022 - 314 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Malacky (ďalej aj „súd prvej inštancie“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd určil, že úraz, ktorý utrpel dňa 23. februára 2016 v areáli pracoviska žalovaného je pracovný úraz, žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Vychádzal zo zistenia, že žalobca uzatvoril so žalovaným dňa 1. marca 2010 pracovnú zmluvu, na základe ktorej vykonával činnosť skladového zamestnanca. Miestom výkonu práce boli dohodnuté všetky strediská žalovaného nachádzajúce sa na území SR v obciach Lozorno, Bratislava, Trnava. Dňa 23. februára 2016 žalobca nastúpil do zamestnania. V čase o cca 17.45 hod. v šatniach žalovaného určených na prezlečenie zamestnancov do pracovných úborov došlo k fyzickému útoku na žalobcu zo strany iného zamestnanca. V dôsledku tohto útoku na žalobcu mu bolo spôsobené ťažké ublíženie na zdraví s dobou liečenia od 24. februára 2016 do 9. apríla 2016, teda v rozsahu 46 dní. Znalec z odboru zdravotníctvo a farmácia, odbor chirurgia T. Š. B. vypracoval lekársky posudok o bolestnom a o sťaženi spoločenského uplatnenia zo dňa 2. júna 2016. Po právnej stránke vec posúdil podľa § 195 ods. 1, ods.2, § 220 ods. 1, ods. 2, Zák. práce, podľa § 8 ods. 1 písm. a), ods. 4, ods. 5 písm. a), zák. č. 461/2003 Z.z. a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Poukázal na to, že podľa výpovede žalobcu v

trestnom konaní, v ktorom bol vypočutý ako svedok - poškodený, potom ako "prišiel k svojej skrinke, položil si tašku a k nemu pristúpil L. O. a päšťou pravej ruky ho udrel do tváre". Zhodne aj svedok G. U. v trestnom konaní uviedol, že keď žalobca prišiel do šatne položil si tašku na lavičku a vtedy ho L. O. napadol, udrel ho päšťou pravej ruky do tváre. Z týchto výpovedí dôvodil, že žalobca síce bol v šatni žalovaného, avšak iba prišiel do tohto priestoru. Nezačal sa ešte prezliekať. Úkony potrebné pred výkonom práce sú iste aj úkony spojené s prezlečením zamestnanca s kontrolou pracovných prostriedkov. Takúto činnosť však žalobca ešte nevykonával, iba sa dostavil na pracovisko. Nevykonával teda úkon v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh. Z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že nesporne v prípade žalobcu došlo u neho k úrazu, avšak v čase, keď zamestnanec neplnil pracovnú úlohu ani nevykonával činnosť, ktorá je v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh, a preto teda nejde o pracovný úraz. Je jednoznačne preukázané, že úraz a škodu žalobcovi spôsobil L. O.. Žalobu bolo tak potrebné zamietnuť pre nespĺnenie podmienok pre vznik zodpovednosti zamestnávateľa. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP.

2. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave (ďalej ako „odvolací súd“) zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že určil, že žalobca utrpel u žalovaného dňa 23. februára 2016 pracovný úraz, za ktorý zodpovedá žalovaný.

3. V preskúmvanej veci bolo zo skutkového hľadiska zistené, že žalobca uzatvoril so žalovaným dňa 1. marca 2010 pracovnú zmluvu, na základe ktorej vykonával činnosť skladového zamestnanca. Miestom výkonu práce boli dohodnuté všetky strediská žalovaného nachádzajúce sa na území SR v obciach Lozorno, Bratislava, Trnava. Dňa 23. februára 2016 žalobca nastúpil do zamestnania. V čase o cca 17.45 hod. v šatniach žalovaného určených na prezlečenie zamestnancov do pracovných úborov došlo k fyzickému útoku na žalobcu zo strany zamestnanca L. O.. V dôsledku tohto útoku na žalobcu mu bolo spôsobené ťažké ublíženie na zdraví s dobou liečenia 46 dní. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania súd prvej inštancie skutkovo ustálil, že ako žalobca prišiel k svojej skrinke v šatni, položil si tašku na lavičku, pristúpil k nemu L. O. a päšťou pravej ruky ho udrel do tváre. Dôvodil, že žalobca síce bol v šatni žalovaného, avšak iba prišiel do tohto priestoru, nezačal sa ešte prezliekať. Mal za to, že úkony potrebné pred výkonom práce sú iste aj úkony spojené s prezlečením zamestnanca, avšak v danom prípade dospel k záveru, že takúto činnosť žalobca ešte nevykonával, iba sa dostavil na pracovisko. Nevykonával teda úkon v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh, a preto teda nejde o pracovný úraz. Mal jednoznačne preukázané, že úraz a škodu žalobcovi spôsobil L. O..

4. Odvolací súd uviedol, že v zmysle § 220 ods. 2 Zákonníka práce považujú sa za úkony v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh aj úkony potrebné pred začiatkom práce a týmto úkonom sú nepochybne aj úkony spojené s prezlečením sa zamestnanca do pracovného odevu pred nástupom na pracovnú zmenu. Súd prvej inštancie vyložil uvedené ustanovenie príliš reštriktívne, keď považoval za úkon v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh len samotný akt prezliekania sa. Žalobca v podanom odvolaní dôvodne namieta, že takýto výklad je príliš striktný a formalistický. Žalobca vošiel do šatne určenej žalovaným ako zamestnávateľom na prezliekanie do pracovného odevu pred začiatkom pracovnej zmeny, zložil a odložil si tašku na lavičku a pristúpil k svojej skrinke. V momente, kedy bol napadnutý iným zamestnancom, plnil pokyny žalovaného ako svojho zamestnávateľa prezliecť sa pred nástupom na zmenu do pracovného odevu a tento jediný zámer sledoval, keď sa riadne dostavil do šatne, odložil si tašku a pristúpil ku svojej šatňovej skrinke. Prezlečenie do pracovného odevu bolo nevyhnutné z hľadiska povahy jeho pracovnej činnosti a vyžadované od neho žalovaným ako zamestnávateľom, úkony vykonával pred zmenou začínajúcou sa o 18.00 hod., ktorú mal v ten deň nariadenú. Žalobca tak dôvodne argumentuje v podanom odvolaní, že v momente útoku vykonával úkony súvisiace s prezliekaním, keď vošiel do šatne, zložil a odložil si tašku na lavičku a prišiel k svojej skrinke s úmyslom sa prezliecť. Vykonával úkony so zámerom prezlečenia sa a uposlúchnutia pokynu žalovaného byť pred nástupom na zmenu riadne prezlečený do pracovného odevu. Do šatne prišiel jedine za týmto účelom. V danom prípade nešlo o vzájomný konflikt či o bitku zamestnancov, ale o jednostranný útok, na ktorý žalobca nedal nijaký reálny objektívny podnet v priestoroch žalovaného. Intervenient v tejto súvislosti nedôvodne namieta, že žalobca dal podnet na takýto útok. Dostavenie sa do šatne so zámerom prezlečenia do pracovného odevu bola činnosť žalobcu nevyhnutne vyžadovaná

povahou práce a pokynmi žalovaného ako zamestnávateľa, súvisela s prezliekaním sa do pracovného odevu, bola vykonávaná v priestoroch, kde sa už bol žalobca povinný riadiť pokynmi žalovaného a bola objektívne vykonávaná v prospech žalovaného ako zamestnávateľa. Žalobca sa v tomto smere svojím konaním nedopustil žiadneho excesu. S ohľadom na uvedené odvolací súd, na rozdiel od súdu prvej inštancie, dospel k záveru, že v danom prípade utrpel žalobca dňa 23. februára 2016 pracovný úraz, za ktorý zodpovedá žalovaný.

5. Odvolací súd poukázal na to, že pokiaľ žalovaný a intervenient namietali, že žalobca mal porušiť predpisy týkajúce sa BOZP, tieto skutočnosti v konaní nepreukázali a v tomto smere ich námietky zostali len v rovine ich tvrdení. Vzhľadom na to, že odvolací súd posúdil námietky žalobcu uvádzané v podanom odvolaní ako dôvodné, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil podľa § 388 CSP tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovel.

6. O nároku na náhradu trov (celého) konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v celom rozsahu.

7. Proti predmetnému rozsudku podal dovolanie žalovaný. Dovolanie podal z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Uviedol, že kľúčovou otázkou, ktorej vyriešenie viedlo Krajský súd v Bratislave k vydaniu rozhodnutia bolo určenie či úraz žalobcu na pracovisku žalovaného možno klasifikovať ako pracovný úraz a určenie rozsahu zodpovednosti zamestnávateľa za škodu spôsobenú úrazom. Uvedené určenie bolo následne hlavným dôvodom vedúcim k tomu, že Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd rozhodol, že ide o pracovný úraz.

7.1. Odvolací súd za účelom odôvodnenia prisvedčil argumentácii žalobcu, pričom okrem vlastných úvah si pomohol najmä aplikáciou ustanovení § 195 a § 220 ods. 2 Zákonníka práce. Uvedené ustanovenia Zákonníka práce však podľa žalovaného nemôžu byť aplikované na fyzickú potýčku/inzultáciu žalobcu s iným spoluzamestnancom, ktorej následkom bol vznik poškodenia zdravia u žalobcu.

7.2. Ďalšou právnou otázkou, ktorá doteraz nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená je otázka týkajúca sa určenia rozsahu zodpovednosti zamestnávateľa za škodu spôsobenú úrazom, ktorý vznikol u zamestnanca po fyzickej potýčke s iným zamestnancom.

7.3. Žalovaný sa v žiadnom prípade nestotožňuje s názorom odvolacieho súdu v zmysle, ktorého žalobca v momente, kedy bol napadnutý iným zamestnancom, plnil pokyny žalovaného ako svojho zamestnávateľa prezliecť sa pred nástupom na zmenu do pracovného odevu a tento jediný zámer sledoval, keď sa riadne dostavil do šatne, odložil si tašku a pristúpil ku svojej šatňovej skrinke a teda, že žalobca vykonával v momente útoku úkony súvisiace s plnením pracovných úloh, pričom tento hlavný argument odvolacieho súdu, na ktorom v podstate vystaval celé rozhodnutie, vyplýva len z tvrdení žalobcu, ktorý túto žiadnym spôsobom nepreukázal. Podľa ustálenej praxe otázku priamej súvislosti utrpeného úrazu s plnením pracovných povinností je treba posudzovať z hľadiska miestneho, časového a vecného.

7.4. K tomu uviedol, že o pracovnom úraze a najmä o zodpovednosti zamestnávateľa je možné hovoriť ak sú kumulatívne naplnené všetky tri súvislosti vzniku pracovného úrazu a to miestna, časová a vecná. Pri posúdení, či je daná vecná súvislosť je potrebné skúmať vnútorný účelový vzťah činnosti žalobcu, pri ktorom došlo k úrazu, k výkonu pracovnej povinnosti podľa pracovnej zmluvy. K miestnemu hľadisku žalovaný uviedol, že k poškodeniu zdravia nedošlo na pracovisku žalovaného ako zamestnávateľa, na ktorom mal žalobca vykonávať pracovné činnosti podľa pracovnej zmluvy. Podľa pracovnej zmluvy mal žalobca vykonávať skladové činnosti a skladovým priestorom celkom určite nie je šatňa v priestoroch žalovaného. Teda k poškodeniu zdravia došlo mimo pracoviska žalobcu určeného mu žalovaným v pracovnej zmluve. V súvislosti s časovým hľadiskom žalovaný uviedol, že v daný deň, keď k poškodeniu zdravia došlo podľa dochádzkového systému žalovaného situovaného na pracovisku nebol žalobca vôbec nahlásený ako prítomný na pracovisku. Z uvedeného vyplýva, že žalobca v čase vzniku poškodenia zdravia nevykonával žiadne pracovné činnosti pre žalovaného, pričom sa nejednalo ani len o činnosti, ktoré sú potrebné k výkonu k pracovnej činnosti. Zároveň uviedol, že k poškodeniu zdravia nedošlo, respektíve nevzniklo pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním, o čom

svedčí aj ten fakt, že žalobca sám vo svojom vyjadrení potvrdil túto skutočnosť, keď uviedol, že sa šiel prezliecť do pracovného odevu, teda ešte len bol na ceste sa prezliecť.

7.5. Za vecnú súvislosť sa považuje tá skutočnosť, že k poškodeniu zdravia žalobcu nedošlo v zmysle § 220 ani § 195 ods. 2 zákona, t. j. poškodenie zdravia žalobcu nenastalo pri plnení pracovných úloh ani v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh. Fyzický konflikt/bitka so spolupracovníkom sa celkom zjavne nepovažujú ani za úkony počas práce bežné, ani potrebné pred začiatkom práce, ani potrebné po skončení práce a ani nie sú potrebné pre plnenie pracovných úloh. Žalovaný je toho názoru, že nie je v žiadnom prípade preukázaná vecná súvislosť medzi poškodením zdravia žalobcu a plnením jeho pracovných úloh, respektíve úkonov v súvislosti s ich plnením. Jednalo sa výhradne o súkromnú záležitosť medzi dvoma súkromnými osobami, ktorá sa v žiadnom prípade akýmkoľvek spôsobom nedotýka žalovaného tak miestne a časovo ako aj vecne a to ani len okrajovo alebo v náznakoch.

7.6. Vzhľadom na absenciu miestnej, časovej a vecnej súvislosti s poškodením zdravia žalobcu sa podľa názoru žalovaného nemôže jednať o pracovný úraz žalobcu a zodpovednosť žalovaného za takýto úraz. Uvedené poškodenie zdravia žalobcu považuje žalovaný za iný úraz, ktorý žalobcovi vznikol a nie za pracovný úraz tak ako je zadefinovaný Zákonníkom práce a príslušnou relevantnou a ustálenou právnou praxou. Žalovaný tvrdí, že žalobca utrpel úraz výslovne a jedine z dôvodu súkromných záležitostí, jednalo sa o konflikt dvoch zamestnancov z dôvodu vzťahu k tej istej žene. Svedok pán L. O. však na pojednávaní konanom dňa 2. novembra 2021 uviedol, že v daný deň sa v súvislosti so vzťahom k tej istej žene dozvedel skutočnosti, ktoré považoval za podraz zo strany žalobcu, že sa neovládal a napadol žalobcu a že bola zhoda okolností, že to bolo v priestoroch žalovaného, pretože by sa neovládal kdekoľvek inde by ho stretol. Žalovaný tak má za to, že v konaní bolo nesporne preukázané, že žalobca dal pre pána L. O. a podnet k vzájomnému konfliktu a že dôvodom konfliktu bol vzťah k tej istej žene a nie je pravdou, že by pán L. O. napadol fyzicky žalobcu bezdôvodne. K vážnejšiemu fyzickému konfliktu nedošlo len preto, že pán L. O. utiekol a žalobca bol fyzicky zadržaný svojimi spolupracovníkmi.

7.7. Zo žiadneho ustanovenia Zákonníka práce nevyplýva, že by za daných skutkových okolností bolo možné úraz žalobcu považovať za pracovný tak ako to tvrdí žalobca a odvolací súd, ktorý si takýmto svojvoľným výkladom nezákonným spôsobom dotvárajú právo pre svoju potrebu. K reálnemu poškodeniu zdravia žalobcu došlo výlučne len zo súkromných dôvodov na strane žalobcu a pána L. O..

7.8. K rozsahu zodpovednosti zamestnávateľa za škodu spôsobenú úrazom žalovaný poukazuje na ustanovenie § 196 Zákonníka práce.

7.9. V danom prípade, ak má odvolací súd za to, že sa jedná o pracovný úraz, mal s ohľadom na všetky okolnosti vzniku pracovného úrazu, skúmať a posudzovať aj samotný rozsah zodpovednosti žalovaného za prípadný pracovný úraz, k čomu však zo strany odvolacieho súdu nedošlo. Žalobca konal ľahkomyselne a musel si pritom byť vzhľadom na svoju kvalifikáciu a skúsenosti vedomý, že si môže privodiť ujmu na zdraví. V tejto súvislosti dal do pozornosti príslušnú judikatúru, ktorú je možné analogicky použiť aj pre dané konanie. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR 21Cdo/71/2001. Podľa žalovaného, ak súd tvrdí opak, mal svoje rozhodnutie jasne a zrozumiteľne odôvodniť spôsobom, aby jeho rozhodnutie a dôvody boli preskúmateľné. Súd však namiesto toho v tomto prípade úplne nedôvodne a v priamom rozpore so znením § 196 ods. 2 písm. c) Zákonníka práce nie, že dotvára, ale dokonca priamo mení právny poriadok, keďže v napadnutom rozhodnutí sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s rozsahom zodpovednosti žalovaného za úraz žalobcu, pričom v danom prípade išlo o jednoznačne ľahkomyselné konanie žalobcu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti je žalovaný toho názoru, že v danom prípade zo strany odvolacieho súdu došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu otázky či v tomto konkrétnom prípade sa jedná o pracovný úraz žalobcu, ako aj určenie rozsahu zodpovednosti žalovaného za prípadný pracovný úraz, pričom uvedená otázka nebola vo vzťahu k poškodeniu zdravia zamestnanca, ktorý mu spôsobil spoluzamestnanec z dôvodu výlučne súkromných záležitostí, avšak zhodou okolností v priestoroch žalovaného ako zamestnávateľa, dovolacím súdom doposiaľ riešená.

7.10. Žalovaný navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zmenil, tak, že žalobu zamietne, prípadne zruší a vec vráti odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil aj náhradu trov dovolacieho konania. Žalovaný navrhol pri aplikácii § 444 CSP, aby dovolací súd rozhodol o odklade právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku odvolacieho súdu. Podľa žalovaného tu existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, podľa ktorých by mal rozhodnúť o odklade právoplatnosti a vykonateľnosti daného rozhodnutia. Uvedeným dôvodom je predovšetkým regresný nárok Sociálnej poisťovne, nakoľko

ustanovenie § 31 ods. 1 zákona č. 274/1994 Z. z. a § 238 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. priznávajú Sociálnej poisťovni špecifické práva požadovať náhradu poskytnutých dávok a náhradu škody od tretích osôb v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania voči poberateľovi dávky, ak bola poistencovi poskytnutá niektorá z uvedených dávok, ale vznik jeho nároku na dávku nebol zapríčinený zavineným protiprávnym konaním tretej osoby, nemá Sociálna poisťovňa v zmysle citovaných ustanovení regresné právo na náhradu škody. Uvedené znamená, že tretia osoba v danom prípade žalovaný má povinnosť nahradiť poskytnuté dávky alebo nahradiť škodu Sociálnej poisťovni len v takom rozsahu v akom je jej zavinené protiprávne konanie v príčinnej súvislosti s poskytnutými dávkami, na ktoré poistencovi vznikol nárok v dôsledku konania tretej osoby, pričom v rozsahu, v akom sa na vzniku nároku poistenca na poskytnutie dávky podieľali iné okolnosti, prípadne v akom rozsahu bol spôsobený spoluzavinením poistenca, tretia osoba nezodpovedá.

8. Žalobca podal k dovolaniu písomné vyjadrenie. Položené právne otázky považuje za nesprávne. Vzhľadom k tomu, že išlo o jednostranné napadnutie žalobcu, toto jednostranné napadnutie zodpovedá poškodeniu zdravia, ktoré bolo žalobcovi ako zamestnancovi spôsobené nezávisle od jeho vôle krátkodobým, náhlým a násilným pôsobením vonkajších vplyvov, čo je jedným z predpokladov jeho zafinovania ako pracovného úrazu v zmysle § 195 ods. 2 Zákonníka práce. Otáznym preto môže byť jedine či žalobca už v danom momente, keď došlo k poškodeniu jeho zdravia vykonával úkony v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh, keď sa dostavil do šatne určenej žalovaným ako zamestnávateľom na prezlečenie sa do pracovného odevu, čo bolo nevyhnutné z hľadiska charakteru pracovnej činnosti vykonávanej žalobcom pre žalovaného a išiel sa prezliecť, keďže bolo ustálené, že žalobca vykonával práve tieto úkony. Dovolací dôvod nebol riadne vymedzený a aj v prípade, keby bola otázka položená správne, by nebola prípustným dovolacím dôvodom.

9. Intervenient na strane žalovaného sa k dovolaniu písomne vyjadril. K samotnému obsahu dovolania uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s dovolacími dôvodmi uvedenými žalovaným v dovolaní a v plnom rozsahu sa k nim pripája. Intervenient zotráva na tom, že úraz, ktorý žalobca utrpel dňa 23. júna 2016 nemožno považovať za úraz pracovný, čomu svedčí aj vykonané dokazovanie. K poškodeniu zdravia žalobcu došlo v čase, ktorý nespadá do časového úseku určeného žalovaným ako čas na prezliekanie zamestnancov, teda čas určený na vykonávanie úkonov s pracovným plnením úloh. Mal za to, že dovolanie žalovaného je dôvodné, pričom navrhol, aby dovolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Pripojil sa aj k návrhu na odloženie právoplatnosti a vykonateľnosti napadnutého rozsudku. Potvrdil, že ako verejnoprávna inštitúcia je viazaný právoplatnými rozhodnutiami súdov, kedy je povinný v ich intenciách konať a rozhodovať o nárokoch poškodených, a teda žalobcu.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je dôvodné.

11. Z podaného dovolania žalovaného vyplýva, že žalovaný namietať s poukazom na § 421 ods. 1 písm. b) CSP nesprávne právne posúdenie vecí z dôvodu, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Táto sa mala týkať otázky, či fyzická potýčka - konflikt/bitka so spolupracovníkom a s tým súvisiace poškodenie zdravia žalobcu je alebo nie je pracovným úrazom v závislosti od absencie miestnej časovej a vecnej súvislosti s poškodením zdravia žalobcu. Podľa žalovaného sa v danom prípade nemalo jednáť o pracovný úraz žalobcu a zodpovednosť žalovaného za pracovný úraz, ale u žalobcu išlo o iný úraz za ktorý žalovaný nezodpovedá.

11.1. Ďalej žalovaný podľa obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) namietať vo vzťahu k rozsahu zodpovednosti zamestnávateľa za škodu spôsobenú úrazom s poukazom na § 196 Zákonníka práce. V dovolaní namietať, že odvolací súd sa vo svojom rozsudku vôbec nevysporiadal s rozsahom zodpovednosti žalovaného za úraz žalobcu s poukazom na § 196 ods. 2 písm. c) Zákonníka práce, keď v danom prípade poukazoval na to, že v prípade žalobcu išlo u neho jednoznačne o ľahkomyselné

konanie. V tomto smere podľa žalobcu rozsudok odvolacieho súdu nie je jasne a zrozumiteľne zdôvodnený spôsobom, aby rozsudok bol preskúmateľný, najmä pokiaľ odvolací súd rozhodol opačne (určil, že za pracovný úraz žalobcu zodpovedá žalovaný) oproti súdu prvej inštancie, ktorý žalobu zamietol. Z tohto dôvodu posudzoval dovolací súd dovolanie aj podľa § 420 písm. f) CSP.

12. Podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Z dôvodovej správy k tomuto ustanoveniu okrem iného vyplýva, že doterajší pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ sa nahradil terminologicky správnym pojmom „právo na spravodlivý proces“, ktorého obsahové znaky vyplývajú z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky.

14. Judikatúrou konkretizovaný obsah práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) je veľmi pestrý. Procesné elementy tohto práva zdôrazňujú „stanovený postup“, teda dodržanie procesných pravidiel v konaní ako celku pred všeobecným súdom. Nezávislosť jeho rozhodovania sa uskutočňuje v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Jedným z takýchto princípov, predstavujúcim súčasť práva na riadny proces, vylučujúcim svojvoľu pri rozhodovaní, je i povinnosť súdu svoje rozhodnutie odôvodniť spôsobom zakotveným v ustanovení § 220 ods. 2 a 3 CSP. Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. V prípade, kedy sú právne závery súdu v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, alebo ignorujú kogentnú normu, či popierajú všeobecne akceptované chápanie dotknutého právneho inštitútu, treba také rozhodnutie považovať za stojace v rozpore s čl. 46 ods. 1 ústavy, ako i čl. 1 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

15. Porušenie práva na spravodlivý (riadny) proces nie je však možné vykladať tak, že by sa dovolateľovi garantoval úspech v konaní, či sa zaručovalo právo na rozhodnutie zodpovedajúce jeho predstavám. Obsahom tohto ústavou a dohovorom zaručeného práva je zaistenie práva na spravodlivé (riadne) súdne konanie, v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Okolnosť, že dovolateľ so závermi či názormi odvolacieho súdu nesúhlasí, nemôže sama osebe založiť dôvodnosť dovolania.

16. Pojem „právo na spravodlivý proces“ teda podľa názoru najvyššieho súdu zahŕňa nielen „postup súdu“ ako jeho „faktickú“ činnosť, ale (najmä) aj nesprávne súdne rozhodnutie, v dôsledku ktorého nemohol účastník konania (dovolateľ) uplatniť svoje práva pred okresným i krajským súdom. Predovšetkým súdnym rozhodnutím je takmer výlučne determinované právo na spravodlivý proces, lebo ním sa súdne konanie ako celok končí. Niet preto žiadneho dôvodu pre všeobecný záver, že by malo byť z tohto pojmu (právo na spravodlivý proces) vylučované rozhodnutie súdu, ktorým sa završuje (resp. končí) celé konanie (porov. nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013 a pod.).

17. Podľa posledne citovaného nálezu ústavného súdu (III. ÚS 330/2013) súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré odborne jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom žiadanej súdnej ochrany. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť riadne a právne správne odôvodniť svoje rozhodnutie, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti prípadu.

18. Podľa tohto výkladu nie je - logicky vzaté - prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP závislá na jeho dôvodnosti, totiž až na tom, keď „vyjde najavo“ (ne)správnosť dovolateľovho tvrdenia o

existencii dôvodu zmätočnosti vo forme porušenia práva na spravodlivý proces. To však môže vyjsť najavo iba vtedy (či až vtedy), ak dovolací súd vecne preskúma tvrdenie dovolateľa o porušení tohto práva, o tvrdenom dôvode porušenia práva na spravodlivý proces vydá svoje fiktívne rozhodnutie, ktorým buď dovolanie rozsudkom zamietne (vtedy je dovolanie neprípustné), ak je napadnuté rozhodnutie správne, alebo napadnuté rozhodnutie zruší (vtedy je dovolanie prípustné a zároveň aj dôvodné).

19. Prípustnosť dovolania však dovolací súd musí skúmať skôr, než sa pustí do meritórneho (vecného) prejednávania dovolacích dôvodov. Už z toho vyplýva, že dovolací súd nemôže prípustnosť dovolania posudzovať podľa výsledku vecného prejednávania dovolania (jeho dôvodov). Rovnako nie je logické, aby dovolací súd uznesením odmietol dovolanie ako neprípustné z dôvodu, že podľa jeho názoru nejde o porušenie práva na spravodlivý proces, alebo preto, že nie je opodstatnený iný dovolací dôvod. Vo všetkých týchto prípadoch (fázach konania) nejde totiž už o prípustnosť, ale o dôvodnosť dovolania a obsah i forma rozhodnutia dovolacieho súdu sa musí riadiť ustanovením § 448 a § 449 CSP.

20. Citované ustanovenie zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Za znemožnenie strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP, treba považovať aj taký postup súdu, ktorým sa strane odmieta možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ktorým dochádza k odmietnutiu spravodlivosti (*denegatio iustitiae*), keď súdom prijaté závery nemajú svoj racionálny základ v interpretácii príslušných ustanovení právnych predpisov a teda sú svojvoľné a neudržateľné a keď rozhodnutie súdu neobsahuje žiadne dôvody alebo ak v ňom absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci, prípadne, ak argumentácia obsiahnutá v odôvodnení rozhodnutia je natoľko vnútorne rozporná, že rozhodnutie ako celok je nepresvedčivé.

21. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že sudy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*).

22. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

23. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

24. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

25. Rozhodnutie je nepreskúmateľné vtedy, keď jeho písomné vyhotovenie neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu (porovnaj závery vyplývajúce zo stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. decembra 2015, publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 1/2016 pod č. 2). Za nedostatok zásadného vysvetlenia dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu treba považovať predovšetkým úplnú absenciu dôvodov vysvetľujúcich právny záver súdu v otázke, od riešenia ktorej bola závislá opodstatnenosť uplatneného nároku, ako aj vnútornú rozpornosť odôvodnenia rozhodnutia, priečiacu sa pravidlám logického uvažovania.

26. Porušením práva na spravodlivý proces je aj stav, keď v hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov absentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, eventuálne - alebo tým skôr - pokiaľ boli stranami sporu namietané, no napriek tomu odvolací súd náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil bez toho, žeby dostatočným spôsobom odôvodnil ich bezvýznamnosť, či irelevantnosť (4Cdo/102/2017). Pokiaľ takto odvolací súd postupoval aj v prejednávanej veci, dopustil sa svojvôle zakázanej preň v čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a založil tým nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia a v dôsledku toho aj jeho protiústavnosť.

27. Ak nie sú totiž zrejme dôvody toho - ktorého rozhodnutia, nastávajú obdobné následky ako tie, ktoré vedú k nezákonnosti ale hlavne k nepresvedčivosti rozhodnutia, čo je však v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale aj tiež so zásadami spravodlivého procesu.

28. Z výroku rozsudku odvolacieho súdu je zjavné, že odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že určil, že žalobca utrpel u žalovaného dňa 23. februára 2016 pracovný úraz, za ktorý zodpovedá žalovaný. Podstata odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu je uvedená v bode 11., 12. a 13. odôvodnenia rozsudku. Odvolací súd mal za to (na rozdiel od súdu prvej inštancie), že žalobca vykonával úkony so zámerom prezlečenia sa a uposlúchnutia pokynu žalovaného byť pred nástupom na zmenu riadne prezlečený do pracovného odevu. Do šatní žalobca prišiel jedine za týmto účelom. V danom prípade nešlo o vzájomný konflikt či o bitku zamestnancov, ale o jednostranný útok, na ktorý žalobca nedal nijaký reálny objektívny podnet v priestoroch žalovaného. Intervenient v tejto súvislosti nedôvodne namieta, že žalobca dal podnet na takýto útok. Dostavenie sa do šatne so zámerom

prezlečenia do pracovného odevu bola činnosť žalobcu nevyhnutne vyžadovaná povahou práce a pokyny žalovaného ako zamestnávateľa, súvislá s prezliekaním sa do pracovného odevu, bola vykonávaná v priestoroch, kde sa už bol žalobca povinný riadiť pokynmi žalovaného a bola objektívne vykonávaná v prospech žalovaného ako zamestnávateľa. Žalobca sa v tomto smere svojím konaním nedopustil žiadneho excesu.

29. Podľa § 220 ods. 1 až 4 CSP v písomnom vyhotovení rozsudku sa po slovách "V mene Slovenskej republiky" uvedie označenie súdu, mená a priezviská sudcov rozhodujúcich vo veci, presné označenie strán a ich zástupcov, iných subjektov, označenie prejednávaneho sporu, výrok, odôvodnenie, poučenie o lehote na podanie odvolania, o tom, na ktorý súd sa odvolanie podáva a o náležitostiach odvolania, poučenie o možnosti exekúcie a deň a miesto vyhlásenia.

(2) V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

(3) Ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

(4) Jednotlivé odseky odôvodnenia rozsudku sa označujú arabskými číslicami.

30. Podľa § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

31. Forma zmenového rozhodnutia odvolacieho súdu zodpovedá forme rozhodnutia prvoinštančného súdu. To znamená, že ak odvolací súd mení výrok rozsudku, rozhoduje rozsudkom; ak mení uznesenie, rozhoduje uznesením (pozri komentár k § 392). Osobitosťou zmeňujúceho rozhodnutia je to, že nahrádza pôvodné rozhodnutie súdu prvej inštancie. Preto je dôležité venovať pozornosť presnej formulácii jeho výroku, vrátane určenia patričnej lehoty, možnosti rozhodnutia o návrhu na predbežnú vykonateľnosť rozsudku a podobne.

32. Podľa § 196 Zákonníka práce (1) Zamestnávateľ sa zbaví zodpovednosti celkom, ak preukáže, že jedinou príčinou škody bola skutočnosť, že

a) škoda bola spôsobená tým, že postihnutý zamestnanec svojím zavinením porušil právne predpisy alebo ostatné predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, hoci s nimi bol riadne a preukázateľne oboznámený a ich znalosť a dodržiavanie sa sústavne vyžadovali a kontrolovali, alebo

b) škodu si spôsobil postihnutý zamestnanec pod vplyvom alkoholu, omamných látok alebo psychotropných látok a zamestnávateľ nemohol škodu zabrániť.

(2) Zamestnávateľ sa zbaví zodpovednosti sčasti, ak preukáže, že

a) postihnutý zamestnanec porušil svojím zavinením právne predpisy alebo ostatné predpisy, alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, hoci s nimi bol riadne a preukázateľne oboznámený, a že toto porušenie bolo jednou z príčin škody,

b) jednou z príčin škody bolo, že zamestnanec bol pod vplyvom alkoholu, omamných látok alebo psychotropných látok,

c) zamestnancovi vznikla škoda preto, že si počínal v rozpore s obvyklým spôsobom správania sa tak, že je zrejmé, že hoci neporušil právne predpisy alebo ostatné predpisy, alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, alebo osobitné predpisy, konal ľahkomyselne a musel si pritom byť vzhľadom na svoju kvalifikáciu a skúsenosti vedomý, že si môže prívodiť ujmu na zdraví.

(3) Ak sa zamestnávateľ zbaví zodpovednosti sčasti, určí sa časť škody, za ktorú zodpovedá zamestnanec, podľa miery jeho zavinenia. V prípade uvedenom v odseku 2 písm. c) sa zamestnancovi uhradí aspoň jedna tretina škody.

(4) Pri posudzovaní, či zamestnanec porušil právne predpisy alebo ostatné predpisy na zaistenie

bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci [odsek 1 písm. a) a odsek 2 písm. a)], alebo osobitné predpisy, nemožno sa dovolávať len všeobecných ustanovení, podľa ktorých si má každý počínať tak, aby neohrozoval svoje zdravie a zdravie iných.

(5) Za ľahkomyselné konanie podľa odseku 2 písm. c) nemožno považovať bežnú neopatrnosť a konanie vyplývajúce z rizika práce.

33. Dovolací súd konštatuje, že pokiaľ došlo k zmene rozsudku súdu prvej inštancie (podľa § 388 CSP) a bolo konštatované vo výrokovej časti rozsudku, že žalobca u žalovaného dňa 23. februára 2016 utrpel pracovný úraz, za ktorý zodpovedá žalovaný, bolo potrebné sa na druhej strane tiež zaoberať aj námietkami žalovaného, čo do rozsahu zodpovednosti zamestnávateľa za pracovný úraz spolu s poukazom na § 196 Zákonníka práce, keďže v danom prípade ako už bolo vyššie konštatované došlo k zmenovému rozhodnutiu odvolacieho súdu a bolo nepochybné, že žalovaný v tomto smere poukazoval v rámci konania aj na ustanovenie § 196 Zákonníka práce (pozri č. l. 133, 134 súdneho spisu). Je zrejmé z obsahu odôvodnenia rozhodnutia, že odvolací súd sa s touto podstatnou námietkou žalovaného (podstatným skutkovým a právnym tvrdením a právnou argumentáciou, čo do rozsahu zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú úrazom žiadnym spôsobom nevysporiadal (keď napokon rozhodol, že za uvedený pracovný úraz zodpovedá žalovaný). V odôvodnení jeho rozhodnutia úplne absentuje vysporiadanie sa s touto skutkovou a právnou argumentáciou žalovaného (bez ohľadu na bod 13. odôvodnenia, v ktorom je uvedené, že žalovaný porušenie predpisov týkajúcich sa BOZP nepreukázal, že tieto tvrdenia zostali len v rovine tvrdení) v úplnosti najmä, čo do posúdenia čiastočného zbavenia sa zodpovednosti žalovaného s poukazom na ust. § 196 ods. 2 písm. c) Zákonníka práce v korelácii s jeho tvrdením o ľahkomyselnom konaní žalobcu, ktoré mu spôsobilo poškodenie zdravia.

34. V tomto smere je možné prisvedčiť žalovanému, že zmenové rozhodnutie odvolacieho súdu je v tomto smere nedostatočne odôvodnené a došlo teda k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP. V náväznosti na uvedenú vadu zmätočnosti, ktorú považoval dovolací súd za podstatnú, je potrebné poukázať na to, že skutočne je potrebné sa týmto argumentom venovať (pozri predchádzajúci bod 33.), nakoľko pri preukázaní zbavení sa zodpovednosti žalovaného aj čiastočne, uvedené sa nevyhnutne premietne do výrokovej časti samotného rozsudku. Takže hlavne z uvedeného hľadiska je nutné pristupovať k uvedeným tvrdeniam o zbavení sa zodpovednosti zamestnávateľa aj čiastočne komplexne. Pokiaľ by nakoniec nebolo preukázané ani čiastočné zbavenie sa zodpovednosti žalovaného za pracovný úraz žalobcu v zmysle § 196 ods. 2 Zákonníka práce, uvedené by malo vyplývať aj z výrokovej časti zmenového rozsudku, napr. v podobe doplnenia výroku, že žalovaný za pracovný úraz žalobcu zodpovedá v plnom rozsahu.

35. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu je ustálená v tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 420 CSP, dovolaním napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušené rozhodnutie súdu (napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/44/2015, 2Cdo/111/2014, 3Cdo/4/2012, 7Cdo/212/2014 a 8Cdo/130/2015).

36. Na základe uvedených skutočností dovolací súd dovolaniu žalovaného vyhovel, rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 449 ods. 1, § 450 CSP) s tým, že právny názor vyslovený v tomto rozhodnutí je preň záväzný (§ 455 CSP).

37. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vec vráti odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách odvolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

38. O návrhu dovolateľa na odklad právoplatnosti napadnutého rozhodnutia podľa § 444 ods. 2 CSP dovolací súd už nerozhodoval, vzhľadom k tomu, že došlo k zrušeniu napadnutého rozhodnutia.

39. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.